

Vascipők

Éva 1962-ben született, sokáig azt hitte hiába. Az első emléke, hogy menekülni akar otthonról. Úgy gondolta, hogy az anyja sosem akarta őt a világra. A két nővére nevelte fel. Az idősebb irányított, a másik meg árnyékként utánozta minden mozdulatát. Úgy bántak vele, mint a régóta ámitott játékbabával, néha durván. A különös szerep miatt testvérek sosem lettek, ahogy család sem igazán. A nővéreivel volt, amikor egy figyelmetlen pillanatban a sarki bolt elől szökni próbált. Anyja később agyonverte érte, de úgy, ahogy régen őt is szokták. Szótlan nő volt, és félt ha kettesben maradt valakivel, ezt Éva is megörökölte. Elvégezve a kötelező ház körüli teendőket elvonult a sötét szobába, onnantól lábujjhegyen kellett közlekedni elalvásig. Azt hitték, belehal a szótlanságba.

Kiszakadva a szorongást okozó közegből, az egyetemi évek alatt úgy-ahogy rendbe tette az életét, de semmi sem volt állandó. Barátok és szerelmek jöttek, majd sebesen távozva nyomták egymás kezébe a kilincset. Mindig keresett valamit bennük, amit végül sosem talált. Végül hűséget ígért egy kitartó udvarlónak, de boldogság nem kísérte a kapcsolatot, sem gyerek, sem család. Nem keresték a szülőket, ahogy ők is elengedték őket.

Félt megtenni a lépést. Tudta, hogy bujkál előle valami, de azt is, ha előrántja, a családi titkok lavinaként temethetik maguk alá. Ha az egyik feltör, azt követi egy másik és egy újabb is, amivel szembe kell nézni. Alaposan elemezve minden részletet, mert ha egy felett elsiklik a figyelem, az egész folyamat egy fabatkát sem ér.

Azután kereste fel a pszichológust, hogy fiatalabb nővére értesítette anyjuk haláláról. Azon könnyen túltette magát, arról nem kellett beszélgetni. Sokáig kutakodtak, érintve minden évet, kapcsolatot. Az orvos alig tudott róla valamit mondani. Éva pedig egyre érezte, hogy hiába jött a világra, nem tudják szeretni. Más módszert kerestek, el kellett képzelnie a szabadságot, szóról szóra leírva a pszichológusnak.

Nehéz léptekkel indult a Dunához azon a nyárvégi estén. Egy hónap mindent megváltoztatott körülötte. Többé nem foghatta életének kudarcait az anyjára, másképp vizsgálta a helyzetét. Még egy könnycseppet is elejtett érte útközben. A házsártos asszony emléke megszépült. Éva kibújt topánkájából és a régi vascipők mellett hagyta, ott ahol egyszer nagyanyja is állt.

És élni kezdett helyettük.

